



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2713/2019
07.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Андоновић адвокат из ..., против тужене „ББ банка“ АД са седиштем у ..., чији је пуномоћник Немања Алексић адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 883/18 од 20.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 07.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 883/18 од 20.02.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 883/18 од 20.02.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П 649/17 од 05.07.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев. Ставом другим изреке, утврђено је да је одредба члана 8. став 1. уговора о динарском кредиту са девизном клаузулом за куповину стамбеног објекта осигураног код Националне корпорације за осигурање стамбених кредита, бр. .. од 24.04.2009. године закљученог између тужиоца и тужене ништава и да не производи правно дејство. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да на име стицања без основа исплати тужиоцу износ од 26.840,79 динара са законском затезном каматом од 24.04.2009. године до исплате, у року од осам дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да надокнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 48.947,26 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате, у року од осам дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на трошкове парничног поступка почев од дана пресуђења па до

дана извршности пресуде. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Гж 883/18 од 20.02.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Сремској Митровици П 649/17 од 05.07.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са позивом и на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Поднетом тужбом тужилац је тражио утврђење ништавости одредбе уговора о кредиту са девизном клаузулом од 24.04.2009. године којом се обавезао да ће туженој платити трошкове обраде кредита и његовог пуштања у течај у висини процентуално одређеној у односу на износ одобреног кредита и враћање новчаног износа плаћеног у испуњењу те обавезе.

Врховни касациони суд је, у вршењу надлежности предвиђене чланом 31. Закона о уређењу судова, на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године усвојио правни став о дозвољености уговарања трошкова кредита. Према том правном ставу: банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава, под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита; трошкови обраде кредита и пуштања кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Означени правни став има утемељење у одредбама чланова 42. и 43. Закона о банкама („Службени гласник Републике Србије“, број 107/05) и одредбама тачке 5. и тачке 7. Одлуке Народне банке Србије о јединственом начину обрачуна и објављивања ефективне каматне стопе на депозите и кредите („Службени гласник Републике Србије“, број 57/06).

Побијана другостепена пресуда, у погледу одлуке о ништавости уговорне одредбе којом је регулисана обавеза корисника кредита на плаћање трошкова обраде кредита, не одступа од изложеног правног става јер тужена није доказала

да је у њеној понуди за закључење тог уговора јасно и недвосмислено навела податке о трошковима кредита. Одлука о обавези тужене да исплати тужиоцу оно што је наплатила по основу ништаве уговорне одредбе не одступа од судске праксе у споровима за враћање онога што је примљено по ништавом уговору, у смислу члана 104. став 1. Закона о облигационим односима.

С`обзиром да у конкретном случају не постоје ни други разлози због којих би требало дозволити одлучивање о посебној ревизији тужене, у смислу наведеног члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Правноснажном пресудом донетом у другом степену окончан је поступак у спору мале вредности из члана 468. ЗПП. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда (у поступку у с пору мале вредности) није дозвољена ревизија.

Из тог разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Тужена није успела у поступку по ревизији и зато нема право на накнду трошкова тих поступка. Због тога је њен захтев за накнаду тих трошкова одбијен и применом члана 165. став 1. у вези члана 153. став 1. ЗПП, одлучено као у трећем ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић